

Ο ρόλος των συνδικάτων στην αντιμετώπιση του δεξιού εξτρεμισμού και Λαϊκισμού - Προκλήσεις, ευκαιρίες, εργαλεία

11 και 12 Νοεμβρίου 2015

Ίδρυμα Friedrich Ebert Βόννης

Ο τομέας «Κατά του δεξιού εξτρεμισμού» του Ιδρύματος Friedrich Ebert οργάνωσε στις 11 και 12 Νοεμβρίου 2015 στη Βόννη, Ευρωπαϊκό συνέδριο με θέμα **«Ο ρόλος των συνδικάτων στην αντιμετώπιση του δεξιού εξτρεμισμού και λαϊκισμού»**. Σκοπός του συνεδρίου ήταν να αναλυθούν οι προκλήσεις και ευκαιρίες δράσης κατά των σχετικών φαινομένων και να συζητηθούν επιτυχημένες πρακτικές και μοντέλα για την μελλοντική δράση κατά του δεξιού εξτρεμισμού και λαϊκισμού.

Το συνέδριο προσέφερε την δυνατότητα στους συμμετέχοντες από την Γερμανία, την Γαλλία, την Ελλάδα, την Ουγγαρία και την Πολωνία, καθώς και σε εκπροσώπους των Συνομοσπονδιών Γερμανικών Συνδικάτων (DGB) και των Ευρωπαϊκών Συνδικάτων (ΣΕΣ) να συζητήσουν διαφορετικά προβλήματα, να ανταλλάξουν ιδέες για καλές πρακτικές και να αναπτύξουν προτεινόμενες δράσεις για τα συνδικάτα, τους πολιτικούς και την κοινωνία των πολιτών. Στο Συνέδριο το ΕΚΑ εκπροσώπησαν ο Πρόεδρος **Μιχάλης Λιαγούρης** και η Υπεύθυνη Διεθνών Σχέσεων **Χριστίνα Θεοχάρη**.

Στις τοποθετήσεις της η αντιπροσωπεία του ΕΚΑ ανέδειξε τις πτυχές της ελληνικής περίπτωσης αναφορικά με το φαινόμενο του δεξιού εξτρεμισμού και λαϊκισμού. Ειδικότερα έγινε αναφορά *«στην ελληνική ακροδεξιά και ειδικότερα στην Χ.Α. ως σύμπτωμα αλλά και μια ακραία εκδοχή του Ευρωπαϊκού συμπτώματος. Μια σειρά από διαφορετικούς λόγους έχουν χρησιμοποιηθεί για να εξηγήσουν την εμφάνιση και εκλογική άνοδο της οργάνωσης αυτής. Ορισμένοι παρατηρητές αναφέρουν ως μόνη αιτία την μεταναστευτική πολιτική, η οποία αποτελεί μια συνολική αποτυχία του κράτους, άλλοι μιλούν γενικά για την επικράτηση του εθνικισμού στην ελληνική πολιτική κουλτούρα, ή για την εισβολή της υπερ-Δεξιάς στο ελληνικό κράτος. Άλλοι το αποδίδουν στα μνημόνια και την οικονομική κρίση. Είναι πάντως γεγονός ότι η Χ.Α. δεν θα είχε ανοδική πορεία κατ' αυτόν τον τρόπο αν η κρίση δεν έπληττε την χώρα το 2009. Αλλά αυτό δεν είναι μονόπλευρο θέμα και θα ήταν λάθος να αποδώσουμε την άνοδο της Χρυσής Αυγής εξ ολοκλήρου σε έναν παράγοντα. Η κρίση ήταν ένας καταλύτης, όμως, όχι και η αιτία. Η δολοφονία του Παύλου Φύσσα, ως αποτέλεσμα προγενέστερων γεγονότων, όπου η Χ.Α. αποκαλύφθηκε ως μια*

εγκληματική οργάνωση που συδυάζει εθνικοσοσιαλιστική ιδεολογία με πρακτικές μαφίας, έγινε καταλύτης για κρίσιμες εξελίξεις σχετικά με τη θέση της Χρυσής Αυγής στον ελληνικό πολιτικό χάρτη. Τα συνδικάτα έχουν καλέσει επανειλημμένα τα μέλη τους το λαό και τη νεολαία σε μαζική καταδίκη και απομόνωση της ναζιστικής Χρυσής Αυγής. Μία πολιτική ερμηνεία που δίδεται αναφορικά με τον ρόλο της ΧΑ είναι ότι αυτή αποτελεί ένα όπλο του συστήματος, σε βάρος του λαού και του λαϊκού κινήματος, το μακρύ χέρι που χρησιμοποιούν ανάλογα με τα σχέδιά τους».

Έγινε επίσης αναφορά «στα προβλήματα που αντιμετωπίζουν οι εργαζόμενοι στη χώρα μας στην εποχή των Μνημονίων, καθώς τα τελευταία χρόνια εφαρμόστηκε ένα πρόγραμμα οικονομικής προσαρμογής με πρωτοφανή μέτρα λιτότητας, που έχουν πλήξει ιδιαιτέρως τους εργαζομένους. Παρά το υψηλό κόστος στον κοινωνικό τομέα και στον πληθυσμό, οι προοπτικές της οικονομικής ανάκαμψης δεν έχουν βελτιωθεί. Οι αρνητικές επιπτώσεις είναι σαφώς αισθητές στην αγορά εργασίας και στην επιδείνωση των συνθηκών ζωής. Η κατάσταση συνολικά αποτελεί μια σοβαρή δοκιμασία της κοινωνικής συνοχής και οι προκλήσεις και αντιξοότητες που αντιμετωπίζουν τα συνδικάτα των εργαζομένων αυξάνονται. Οι μεταρρυθμίσεις απειλούν την συνοχή της συλλογικής εκπροσώπησης. Επιπλέον, οι εργαζόμενοι και τα συνδικάτα έχουν παγιδευτεί, σε μια κατακερματισμένη αγορά εργασίας που χαρακτηρίζεται από επισφαλή και ευέλικτη εργασία και παράλληλα σε έναν άνισο αγώνα εναντίον των εργοδοτών των οποίων τα δικαιώματα έχουν ενισχυθεί υπέρμετρα. Τα μέτρα συνεπάγονται απολύσεις, πάγωμα και περικοπές σε μισθούς, συντάξεις και δημόσιες δαπάνες, καθώς και βαριά φορολογία, ιδιωτικοποιήσεις, διαρθρωτική προσαρμογή, ριζική αναδιάρθρωση της αγοράς εργασίας και αποδιάρθρωση των εργασιακών σχέσεων. Οι κοινωνικές και οικονομικές επιπτώσεις των μέτρων προσαρμογής έχει επηρεάσει δυσανάλογα τους μισθωτούς, τους συνταξιούχους και τους ειλικρινείς φορολογούμενους πολίτες.

Σ' αυτό το πλαίσιο, οι εργαζόμενοι πλήττονται σοβαρά από την ανεργία και την οικονομική δυσπραγία, γεγονός που διαβρώνει την ικανότητά τους να αντιμετωπίσουν την κρίση. Τους αποδυναμώνει περαιτέρω από την απώλεια κρίσιμων κοινωνικών και συνδικαλιστικών δικαιωμάτων, καθώς και την σταδιακή αποδόμηση των εργασιακών σχέσεων. Η πτώση του βιοτικού επιπέδου των εργαζομένων συνδέεται με έναν σοβαρό περιορισμό των θεσμικών δυνατοτήτων τους».